

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ:

ЛЕГАТ

— Було достатньо див і знамень, — стверджував Одноокий. — Нам варто звинувачувати лише самих себе, що неправильно їх тлумачили, — вада Одноокого жодним чином не погіршувала його дивовижної прозорливості.

У Некрополітанський Пагорб вдарила блискавка, що з'явилася з чистого неба. Один розряд поцілів у бронзову табличку, котра запечатувала гробницю форвулаки, та стер половину закляття ув'язнення. Пустився кам'яний дощ. Закривоточили статуї. Жерці кількох храмів повідомляли про священні жертви без сердець чи печінки. Одна жертва втекла, коли їй уже розпороли черево, та її так і не спіймали. У Стикових Казармах, де квартирували Міські Когорти, розвернулася картина Теукса. Над Bastіоном дев'ять вечорів підряд кружляв десяток стерв'ятників. А тоді один із них прогнав орла, який мешкав на верхівці Паперової Вежі.

Астрологи відмовлялися провіщати, побоюючись за власні життя. Шалений віщун бродив вулицями, проголошуючи невідворотний кінець світу. З Bastіону не лише полетів орел, а й засох плющ на зовнішніх валах, а натомість виросла ліана, що виглядала не чорною лише під найяскравішим сонячним світлом.

Проте таке траплялося щороку. І, оглядаючись на це, недоумки могли витворити передбачення з будь-чого.

Ми *мусили* підготуватися краще. Ми мали чотирьох відносно досвідчених чарівників, котрі повинні були оберігати нас від хижого майбуття, та не були такими вправними, щоб опанувати складнощі ворожіння на овечих нутрощах.

Однак найкращі авгури — це ті, хто ворожить на знаменнях минулого. Вони збирали феноменальні записи.

Берил постійно хитався, готовий перечепитися і полетіти в безодню хаосу. Королева Коштовних Міст була старою, немічною та божевільною, сповненою смородом виродження та морального розкладу. Лише дурня здивувало б будь-що, що повзало нічними вулицями.

Я навстіж відчинив усі віконниці, благаючи про морський бриз, нехай навіть із запахом гнилої риби. Вітерець був заслабкий, аби сколихнути хоча б павутиною. Я витер обличчя, скривився й поглянув на свого першого відвідувача:

— Знову краби, Кучерявий?

Він слабо посміхнувся. Його обличчя було бліде.

— Це мій шлунок, Воркотуне, — його макітра нагадувала гладеньке страусове яйце. Тому й таке ім'я. Я переглянув розклад і службовий реєстр. Там не було нічого, чого він хотів би уникнути. — Все погано, Воркотуне. Дуже.

— Гм, — я увімкнув професіонала, певний, що зараз саме час. Попри спеку, його шкіра була холодною на дотик. — Кучерявий, ти нещодавно харчувався за межами їдальні?

Йому на голову приземлилася пихата, наче завойовниця, муха. Він не помітив.

— Еге. Три чи чотири рази.

— Гм, — я змішав огидну молокоподібну мікстуру. — Випий це. До краплі.

Після першого ж ковтка в нього зморщилося всеньке обличчя.

— Слухай, Воркотуне, я...

Мені було гидко від самого *запаху* цієї штуки.

— Пий, друже. Двоє людей померло, перш ніж я винайшов це. А тоді Убогий випив його і вижив.

Про це вже ходили чутки.

Він випив.

— Ти маєш на увазі, що це отрута? Бісові Сині мені щось підсунули?

— Заспокойся. Ти одужаєш. Так. Поки все виглядає на це, — для того, щоб докопатися до правди, мені довелося розпанахати Воллі та Дикого Брюса. Це була ледь помітна отрута. — Паняй туди, на ліжко, де тебе може провіяти бризом, якщо сучий син таки з'явиться. І лежи спокійно. Нехай речовина працює.

Я вклав його на ліжко.

— Розкажи, що їв на вулиці.

Я взяв перо та картку, прикріплену до дощечки. Те саме я проробив із Убогим та Диким Брюсом, перш ніж останній помер, а у випадку з Воллі, його маршрут описав старшина його взводу. Я був певен, що отруїлися вони в одній із кількох сусідніх забігайлівок, куди часто заходили солдати гарнізону Bastionu.

Кучерявий згадав одне з цих місць.

— В яблучко! Тепер ми схопимо цих покидьків.

— Кого? — він був готовий іти й вирішити все власноруч.

— Ти відпочивай. Я зустрінуся з Капітаном.

Я поплескав його по плечу й перевірів сусідню кімнату. Кучерявий був єдиним хворим сьогодні зранку.

Я обрав довгий маршрут уздовж Стіни Треяна, з якої відкривався краєвид на гавань Берила. На половині шляху я спинився й поглянув на північ, повз дамбу, маяк і Фортешний Острів, на море Страждань. Тьмяні, сіро-коричневі води цяткували строкаті вітрила прибережних дау, котрі стрімко рухалися павутиною маршрутів, що поєднували Коштовні Міста. Повітря нагорі досі було важке й виповнене туманом. Розгледіти крайнебо було неможливо. Однак понад водою повітря вже рухалося. Навколо острова завжди віяв бриз, хоча й не перебирався на суходіл, наче на нього там чигала проказа. На відстані простягнутої руки кружляли мартини й були такі ж понурі та мляві, якими цей день обіцяв зробити більшість людей.

Ще одне задушливе та брудне літо на службі у Синдика, який, не отримуючи за це подяки, захищав Берил від політичних конкурентів і власних недисциплінованих воїнів. Ще одне літо потуг

заради винагороди, яку отримав Кучерявий. Платня була пристойною, але не гріла душу. Наші предки були б збентежені, побачивши нас такими зневаженими.

Берил потопає у злиднях, хоча й заворожував старовиною. Його історія нагадувала бездонний колодязь, наповнений калямутною водою. Я розважався, проникаючи в його темні глибини та намагаючись відокремити факти від вигадок, легенд і міфів. Непросте завдання, зважаючи на те, що колись місцеві історики писали про нього, прагнучи догодити тогочасній владі.

Найцікавіший період для мене — древнє царство, що має найменше літописів. Саме тоді, за владарювання Ніама, і з'явилися форвулаки. По десятилітті терору їх подолали й ув'язнили в похмурій гробниці на верхівці Некрополітанського Пагорба. Відгомін того терору зберігався у народній творчості та пересторогах старших неслухняним дітям. Зараз уже ніхто не пам'ятає, чим саме були форвулаки.

Я рушив далі, зневірившись подолати спеку. Вартові, в їхніх тиністих будках, накидали на шиї рушники.

Мене здивував вітерець, і я повернувся до гавані. Острів огинав корабель — великий, вайлуватий звір, на тлі якого губилися дау та фелюги. По центру напнутого чорного вітрила бовванів срібний череп. Його червоні очі сяяли. За зламаними зубами миготіли вогники. Череп оперізувала блискуча срібна смужка.

— Що це, в біса, таке? — запитав вартовий.

— Не знаю, Блідий.

Розмір корабля вразив мене більше, ніж його показне вітрило. Четверо дрібних чарівників при нашій Роті могли витворити подібне видовище. Проте я ніколи не бачив галери з п'ятьма рядами весел.

Я пригадав, що планував до цього.

Я постукав у Капітанові двері. Той не відповів. Я дозволив собі ввійти та побачив, що він хропе у великому дерев'яному кріслі.

— Агов! — заволав я. — Пожежа! Повстання у Стогоні! Танцюрист біля Світанкової Брами!